

A PÁRVÁLASZTÓ KEZDETEKOR A LÁNYOK MÉG 35-EN VOLTAK.
DE KÖZÜLŰK CSAK 1 NYERHET.

THE **ONE**
AZ IGAZI
A PÁRVÁLASZTÓ 3.
KIERA CASS

A New York Times bestseller listavezetője

1.

Ezúttal épp a Díszteremben kornyadoztunk etikettórán, amikor óriási zajjal betörték az ablakok, és téglák süvítettek be rajtuk. Elise azon nyomban a padlóra vetette magát, és nyüszítve igyekezett az oldalajtóhoz kúszni. Celeste éles hangon felsikoltott, s már inalt is a terem hátsó része felé, alig-alig kerülve el a záporozó üvegszilánkokat. Kriss megragadta a karomat, és magával húzott, így együtt indultunk száguldva a kijárat irányába.

– Szaporán, hölgyeim! – kiáltotta Silvia.

Az őrség másodperceken belül felsorakozott az ablakoknál, és tüzelni kezdett. Lövéseik dőreje még menekülés közben is ott visszhangzott a fülemben. Nem számított, hogy a lázadók kövekkel jöttek vagy puskákkal – ha valaki a palota környékén az agresszió legcsekélyebb jelét is mutatja, az életével fog fizetni érte. A támadásokat illetően már senkiben sem maradt egy hangyányi tolerancia sem.

– Gyülölöm, hogy ebben a cipőben kell rohangálnom – zsémbelt Kriss. Ruhája bő szoknyarészét a karjára kapva, tekintetét a folyosó végére szegezve futott mellettem.

– Pedig egyikünk kénytelen lesz hozzászokni – lihegte Celeste.

– Amennyiben én leszek az, úgy kizárólag sportcipőt viselek majd – forgattam a szemem. – Annyira elegendem van ebből!

– Kevesebb fecsegést, csipkedjék magukat! – bömbölte felénk Silvia.

– Hogy jutunk le innen a földszintre? – kérdezte tőle Elise.

– És mi van Maxonnal? – zihálta Kriss.

Silvia nem felelt. Egy alagsorba vezető lejáratot keresve ügettünk mögötte a folyosók útvesztőjében, miközben egymás után rohantak el mellettünk az ellenkező irányba tartó örök. Mélységes csodálatot éreztem irántuk, s egy pillanatra eltűnődtem azon, mekkora bátorságra lehet szüksége valakinek ahhoz, hogy másokat védve egyenesen a *veszély felé* száguldjon.

A mellettünk elhúzó testőröket teljesen egyformának láttam, mígnem váratlanul megéreztem magamon egy zöld szempár pillantását. Aspen nem tűnt rémültnek, még csak meglepettnek sem. Felmerült egy probléma, mire már indult is, hogy rendbe tegye. Ő egyszerűen ilyen volt.

Épp csak egymásra néztünk, de nem is kellett több. Aspennel mindig is ez volt. A pillanat törtrésze alatt, szavak nélkül is meg tudtam üzeni neki: *légy óvatos, nehogy bajod essen!* Ő sem mondott semmit, csak ennyi sugárzott a tekintetéből: *igen, te meg vigyázz magadra.*

Semmi gondom nem volt a kimondatlanul maradt dolgokkal, azonban messze nem volt ekkora szerencsém azokkal a mondatokkal, amelyek elhagyták a szánkat. Legutolsó beszélgetésünk nem volt valami felhőtlen. Épp készültem elhagyni a palotát, s azt kértem tőle, adjon nekem egy kis időt, hogy túltegyem magam a Párválasztón. Aztán mégis maradtam, és nem magyaráztam el neki, hogy miért.

Talán kezdett elfogyni a türelme, talán már nem volt képes mindig a legjobbat meglátni bennem. Ezen valahogy segítenem kell. El sem tudtam képzelni egy olyan életet, amelyben Aspennek nincs helye. Még most sem, amikor pedig abban reménykedtem, hogy Maxon végül engem választ.

– Megvan! – kiáltott fel Silvia, s megnyomott egy rejtélyes kapcsolót a falon.

Elindultunk lefelé a lépcsőn, a sor élén Elise és Silvia haladt.

– A fenébe is, Elise, igyekezz már! – ordította előre Celeste. Szívesen bosszankodtam volna azon, hogy milyen türelmetlen, de tudtam, mindannyiunknak ugyanaz jár a fejében.

Miközben egyre mélyebbre jutottunk a sötétben, igyekeztem megbarátkozni a gondolattal, hogy a következő órákat már sosem kapom vissza, mert ezeket azzal vesztegetjük el, hogy kisegér módjára rejtőzködünk. Csak mentünk lefelé, lépteink zaja elnyomta a fönről érkező kiáltásokat, míg egyszer csak valahol közvetlenül mögöttünk férfihang harsant fel.

– Állj!

Krisszel azonnal megfordultunk, és belemeredtünk a sötétségbe, ahol lassan kirajzolódtak egy egyenruha körvonalai.

– Várjatok! – kiabált az előttünk haladó lányok után Kriss. – Egy ór az!

Zihálva megtorpantunk a lépcsőn. A férfi végre utolért bennünket, ő maga is lihegett.

– Elnézést, hölgyeim. A lázadók az első lövések után azonnal menekülőre fogták. Úgy látom, ma nem volt nagy kedvük harcolni.

Silvia lesimította a ruháját, majd mindannyiunk nevében szólalt meg.

– A király biztonságosnak ítélte a helyzetet? Mert ha nem, azzal maga igen komoly veszélybe sodorja ezeket a lányokat.

– A testőrség vezetője utasított. Biztos vagyok abban, hogy őfelsége...

– Maga nem beszélhet a király nevében. Gyerünk, hölgyek, induljanak tovább.

– Komolyan? – néztem az idősebb nőre. – De hát már semmi okunk sincs oda lemenni.

Olyan pillantással meredt rám, amitől egy lázadónak is inába szállt volna a bátorsága, úgyhogy befogtam a számat. Korábban kialakult kettőnk között valamiféle jó viszony, amikor Silvia tudtán kívül abban segített nekem a különóráival, hogy a figyelmemet elvonja Maxonról és Aspenről is. Pár napja azonban, a *Híradó*ban előadott prezentációm után a barátságunk mintha semmivé foszlott volna.

– Visszafordulunk, mihelyt hivatalos parancsot hoz a királytól – közölte az őrral. – Rajta, hölgyek, menjenek már tovább!

A férfival csalódott, cinkos pillantást váltottunk, majd haladtunk tovább a lefelé tartó lépcsőn.

Silvia a bűnbánat legcsekélyebb jelét sem mutatta, amikor húsz perc múlva felbukkant egy másik űr, s tudunkra adta, hogy szabad visszatérnünk az emeletre.

Annyira felbosszantott az egész, hogy nem vártam sem Silviára, sem a többi lányra. Felszaladtam a lépcsőn, valahol az első emeleten visszajutottam a folyosóra, majd cipőmet a pántjánál fogva és a kezemben lóbálva tovább ballagtam a szobám felé. A szobalányaim még nem érkeztek meg, de az ágyam mellett, egy kis ezüsttálcán egy levél várt.

Azonnal ráismertem May kézírására, feltéptem a borítékot, és falni kezdtem a sorait.

Ames!

Képzeld, nagynéni lett belőlünk! Astra egyszerűen tökéletes! Bárcsak itt lehetnél, hogy a saját szemeddel lásd, de persze mindannyian tudjuk, hogy a te helyed most a palotában van. Gondolod, hogy a karácsonyt azért együtt tölthetjük? Az már nincs is olyan messze! Most muszáj visszamennem, hogy segítsek Kennának és Jamesnek. Hihetetlen, hogy a kicsi milyen cuki! Itt küldök róla egy képet. Mindannyian nagyon szeretünk!

May

Kihúztam a borítékból a fényes fotót. Rajta volt az egész családom, Kotát és engem leszámítva. Kenna férje, James valósággal ragyogott, ahogy ott feszített felesége és hunyorgó szemű kislánya felett. Kenna felült az ágyban, úgy ölelte magához az apró, rózsaszín bugyrot, s egyszerre tűnt boldognak és elcsigázottnak. Anya meg apa sugárzott a büszkeségtől, s a képen May és Gerad lelkesedése is átjött. Az csak természetes, hogy Kota nem állt ott, hiszen semmiféle előnye nem származhatott abból, ha megjelenik a családi fényképezésen. De nekem ott kellett volna lennem.

Mégsem így alakult.

Helyette itt voltam, a palotában. Néha magam sem értettem, hogy miért. Maxon még mindig sok időt töltött Kriszszel, pedig korábban mit meg nem tett azért, hogy itt marasztaljon. A lázadók lankadatlanul támadásokat intéztek ellenünk odakintről, idebent pedig ugyanannyit ártottak

az önbizalmamnak a király fagyos szavai. Folyamatosan éreztem Aspen jelenlétét, ám ismeretségünket teljesen titokban kellett tartanom. A tévékamerák jöttek-mentek, s magukkal ragadták életünk egy-egy darabkáját, hogy aztán ezekkel szórakoztassák a népet. Mintha mindenfelől sarokba próbáltak volna szorítani, s közben rendre lemaradtam mindarról, ami mindig is sokat jelentett nekem.

Dühösen nyeldekeltam a könnyeimet. Annyira belefáradtam a sírásba is.

Helyette elkezdtem tervezgetni. Csak úgy hozhatok helyre mindent, ha véget vetek a Párválasztónak.

Bár időről időre erősen megkérdőjeleztem, hogy szeretnék-e egyáltalán hercegné lenni, afelől hajszálnyi kétségem sem volt, hogy Maxonhoz akarok tartozni. De hogy ez tényleg bekövetkezzen, ahhoz nem elég hátradőlni és illedelmesen a sorsra bízni a dolgot. Miközben a szobalányaimat várva föl-alá sétálgattam, felidéztem magamban a királlyal folytatott utolsó szóváltásomat.

Levegőt venni se nagyon tudtam, ezért világos volt, hogy ez a vacsora elpazarolt alkalom lesz. Csakhogy az eredmény megéri majd az áldozatot. Muszáj előrelépnem, még hozzá elég gyorsan. A király szerint más lányok is tettek már bizonyos lépéseket Maxon felé – még hozzá fizikai természetű lépéseket –, és azt is hozzáfűzte, hogy az én külsőm túlságosan átlagos ahhoz, hogy ezen a téren versenyre kelhessek velük.

Mintha nem lett volna már így is épp elég bonyolult a Maxonhoz fűződő viszonyom, most még azzal a problémával is meg kellett birkóznom, hogy valahogy újra meg-

erősítsem a bizalmat kettőnk között. Egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy a jelenlegi helyzetben feltehetek-e bizonyos kérdéseket vagy sem. Afelől ugyan nem volt kételem, hogy *olyan messze* egyik lánnyal sem ment el, de közben mégsem hagyott nyugodni a dolog. Korábban meg sem próbáltam csábító lenni – tulajdonképpen minden Maxonnal töltöttem, intimebb pillanatom véletlenül alakult úgy –, de muszáj volt reménykednem abban, hogy ha szándékomat egyértelművé teszem, akkor neki is feltűnik, hogy semmiel sem érdeklődöm iránta kevésbé, mint a többiek.

Nagy levegőt vettem, felszegtem az állam, és beléptem az ebédlőbe. Szándékosan késtem pár percet, abban a reményben, hogy mostanra már mindenki helyet foglalt. Ez be is jött. A hatás azonban még a vártnál is ütősebbre sikerült.

Bókoltam, lábamat úgy lendítve hátra, hogy láthatóvá váljon a szoknyarész jókora hasitéka, s szinte a teljes combom megvillanjon. A mélyvörös ruhának nem volt válla, sőt tulajdonképpen háta sem, s szinte teljesen biztosra vettem, a szobalányaim valamiféle varázslathoz folyamodtak, hogy a holmi valahogy mégis rajtam maradjon. Amikor felemelkedtem, Maxon felé pillantottam, és láttam, hogy megállt a szájában a falat. Valaki leejtett egy villát.

Lesütött szemmel léptem a székemhez, amely Krissé mellett állt.

– Ezt nem gondolhattad komolyan, America – súgta oda nekem.

Felé billentettem a fejem.

– Ne haragudj, de nem értelek. – Úgy tettem, mintha fogalmam sem lenne róla, mire céloz.

Abbahagyta az evést, egymásra meredtünk.

- Eléggé olcsó benyomást keltesz.
- Hmmm, te viszont mint ha féltékeny lennél.

Közel járhattam az igazsághoz, mert elpirult, de aztán újra a kezébe vette az evőeszközt. Sajnos kénytelen voltam annyit enni, mint valami kismadár, mert már így is szörnyen szorított a ruha. Amikor letették elém a desszertet, úgy határoztam, hogy nem kerülöm tovább Maxon pillantását – s valóban, ahogy azt reméltem is, egyenesen rám bámult. Szinte azonnal a fülcimpájához kapott, én pedig tartózkodón viszonyoztam a gesztust. Aztán gyorsan Clarkson király felé kaptam a tekintetem, és igyekeztem nem elmosolyodni. Ingerültnek tűnt – egy újabb húzás, amit sikeresen megúsztam.

Elsőként kértem engedélyt az asztaltól való távozásra, így alkalmat adhattam Maxonnak arra, hogy hátulról is megcsodálhassa a ruhámat, majd a szobámba iszkoltam. Mihelyt becsuktam magam mögött az ajtót, azonnal lerántottam a cipzárt, mert már iszonyúan szerettem volna végre levegőhöz jutni.

- Hogy ment? – sietett hozzám azonnal Mary.
- Teljesen elképedt. Tulajdonképpen mindenki így volt vele.

Lucy sikkantott egyet, Anne pedig már jött is, hogy segítségére legyen Marynek.

– Mi majd fogjuk, a kisasszony meg induljon csak el – utasított, és én azonnal engedelmeskedtem. – A herceg idejön ma este?

– Igen. Nem tudom ugyan, hogy mikor, de itt lesz. – Óvatosan az ágy szélére ültem, két karomat összefonva a hasamon, hogy a lehúzott cipzárú ruha ne essen le rólam.

Anne szomorkásan pillantott rám.

– Sajnálom, hogy még néhány órán át kénytelen lesz ilyen kényelmetlenül üldögélni. De abban biztos vagyok, hogy megéri.

Elmosolyodtam, megpróbáltam olyan képet vágni, akárha a fájdalom leperegne rólam. Végére is én mondtam azt a szobalányaimnak, hogy szeretném felkelteni Maxon érdeklődését. Arról a reményemről azonban nem tettem említést, hogy egy kis szerencsével a ruha hamarosan a padlón végzi majd.

– Itt maradjunk addig, amíg meg nem érkezik? – tudakolta Lucy, akiben csak úgy buzgott a lelkesedés.

– Nem kell, csak segítsen felhúzni a cipzárt. Még át kell gondolnom pár dolgot – válaszoltam, és felálltam, hogy hozzáférhessenek a ruha hátához.

Mary megfogta a cipzár kocsijának aprócska húzóját.

– Húzza be a hasát, kisasszony. – Engedelmeskedtem, s amikor a ruha újra rám feszült és gúzsba kötött, úgy éreztem magam, mint egy csatába tartó katona. A fegyverzet ugyan más, de az alapgondolat ugyanaz.

Ezen az éjjelen arra készültem, hogy térdre kényszerítsek egy férfit.